

ARALUEN, PICTA EN CELTICA

HOOFDSTUK I

Het had al dagen geregend. Geen pijpenstelen, maar wel aan één stuk door. Hun wollen mantels hadden zich vol en zwaar gezogen, ondanks de beschermende laag vet die de stof waterdicht moest maken. En het was koud.

Al de hele week hadden Halt en Crowley 's nachts buiten geslapen in het bos. Het was Halts idee geweest om dorpen en stadjes zo veel mogelijk te mijden, zolang ze niet zeker wisten of ze het leen van Morgarath achter zich hadden gelaten. Crowley was het daar aanvankelijk mee eens. Halt had immers meer ervaring dan hij, als het ging om reizen als vluchteling. Maar intussen had hij zo zijn bedenkingen.

Ze zaten onder een vierkant stuk oliedoek dat ze tussen vier bomen hadden gespannen, met één punt naar beneden, zodat er geen regenwater op bleef staan. Toch was de grond eronder kletsnat. Om een beetje droog te liggen hadden ze van takken een soort lage bedden geconstrueerd. Eerst hadden ze twee lange en twee korte, dikke, rechte takken in een rechthoekige vorm aan elkaar gebonden. Daarop hadden ze een paar korte takken gelegd en daaroverheen weer een flinke laag dunnere takken, met de bladeren er nog aan. 's Ochtends braken ze die kampeerbedden af; de langere dikke takken bonden ze aan elkaar en die namen ze elke dag weer mee.

Een paar meter verderop stonden hun paarden vastgebonden. De beesten stonden tegen elkaar aan om een beetje warm te blijven, hun achterwerk naar de wind en regen gekeerd.

Halt huiverde en trok zijn kletsnatte mantel dichter om zich heen. Een plens water stroomde van de kap op zijn neus, om daarna als druppels verder te vallen. Crowley zag dat en moest lachen. Halt keek hem nijdig aan. 'Wat is er zo grappig?' vroeg hij onvriendelijk.

Crowley, die net als zijn vriend zijn mantel dicht om zich heen had getrokken, knikte naar zijn vriend. 'Jij, zoals je daar zit, in elkaar gedoken, als een oud mannetje met een druppel-neus,' zei hij. Helaas voor hem liep door dat knikken ook een plas water van zijn eigen kap over de rand, precies tussen zijn ogen. Zijn grijns verdween terwijl hij zijn neus ophaalde.

'Aha... dus dat vind jij wel komisch, mij hier doornat te zien sterven van de kou?' vroeg Halt.

Crowley wilde eerst zijn schouders ophalen, maar bedacht net op tijd dat hij daardoor opnieuw een plens water zou kunnen losschudden. 'Nou, komisch... dat zou ik niet zeggen. Maar het deelt mijn smart in elk geval een beetje.'

Halt draaide zich naar hem toe. 'Wat voor smart mag dat wezen dan, als ik vragen mag?' Wanneer Halts humeur niet best was, had hij de neiging om in mooie volzinnen te spreken.

'Nou, dat ik hier ook zo zit, net als jij, door- en doornat, koud en ellendig, en met een grote druppel aan mijn neus. Die smart deel ik dus.'

Daar moest Halt even over nadenken. 'Dus jij vindt dat je wat te klagen hebt?'

Crowley knikte, waardoor er weer een kleine waterval zijn nek in liep. 'En niet zo'n beetje ook,' zei hij.

'En dat voor een echte Grijze Jager,' zei Halt. 'Ik had je flinker ingeschat. Ik verkeerde in de veronderstelling dat Grijze Jagers zelfs in de zwaarste omstandigheden nog een glimlach op hun lippen konden toveren en een vrolijk liedje konden zingen. Ik verwachtte niet dat ze bij het eerste regendrupje al zouden gaan klagen en zeuren.'

‘Ellende kunnen doorstaan, dat betekent niet dat ik niet zou mogen klagen en zeuren. En trouwens, een paar minuten geleden zat ik nog vrolijk te lachen.’

Crowley rilde en trok zijn mantel nog strakker om zich heen, waardoor er meer water van de stof gleet. ‘Deze mantels bijvoorbeeld. Normaal doen ze waar ze voor bedoeld zijn. Maar als ze eenmaal nat zijn, dan zijn ze ook héél nat en heb je er niets meer aan.’

‘Als jij daar in je blootje zat te kleumen, dan zong je wel een ander liedje,’ antwoordde Halt nors.

Crowley gromde wat, en even bleef het stil daar in het bos. Het enige geluid kwam van het geroffel van de regen op het lek-kende bladerdak boven de twee mannen, en af en toe van paardenhoeven die zich verplaatsten in het natte gras.

Warm eten konden ze ook wel vergeten. De lucht was zo vochtig, dat het zelfs Halt niet zou lukken een vonk te slaan uit zijn vuursteen, om daarmee een prop tondel aan te steken. En zelfs al had hij dat wél gekund, dan nog was er nergens een stukje droog hout te bekennen. Ze namen wanneer ze op patrouille gingen wel een voorraad aanmaakhoutjes mee, maar die was twee dagen geleden al opgegaan.

Helaas, dacht Halt. Een vuurtje, hoe klein ook, had in elk geval voor een beetje warmte gezorgd, en de vlammen alleen al zouden de twee mannen wat extra energie gegeven hebben. Hij pakte zijn plunjezak van het takkenmatras naast zich en haalde een stuk gedroogd rundvlees tevoorschijn. Hij beet er een hoekje af en begon met lange tanden te kauwen. Misschien kreeg hij daar in elk geval een warm hoofd van, dacht hij. Het vlees was taai genoeg, zodat zijn kaken hard moesten werken.

Langzaam vulde zijn mond zich met de rokerige smaak van het vlees. Maar daardoor voelde hij ineens ook weer de honger. En wist hij ook weer dat hij de komende dagen nauwelijks de gelegenheid zou krijgen om die honger te stillen. Halt haalde diep

adem en liet de koude, natte lucht langzaam uit zijn borstkas ontsnappen. Kou en honger voelen, dat was niet fijn. Doornat zijn ook niet. En alle drie tegelijk – dat was te veel van het goede.

‘Ik zat te denken...’ begon Crowley, maar hij maakte die zin niet af.

Halt schudde quasiteleurgesteld zijn hoofd. ‘En ik heb nou net geen pen en papier bij de hand om dat bijzondere gebeuren vast te leggen.’

Crowley trok één wenkbrauw op. Zo voorkom ik in elk geval dat er weer een waterval in mijn nek stroomt, dacht hij. Toen er inderdaad niets gebeurde, ging ook zijn andere wenkbrauw omhoog. Nog steeds geen overstroming, dus liet hij beide ook weer zakken.

‘Ik denk dat we intussen wel de grens van Gorlan zijn gepasseerd,’ maakte hij zijn zojuist onderbroken zin af. Halt mompelde iets wat nee, maar ook ja kon betekenen. Dus durfde Crowley het aan zijn theorie verder te ontvouwen. ‘Die rivier die we vanmiddag overgestoken zijn, ik denk dat dat de Kraaienpootrivier was. En die vormt de grens tussen Gorlan en het leen Keramon.’

‘Ja, maar het kan ook de Zalmrivier geweest zijn. En voor zover ik de kaart voor ogen heb, loopt die kilometers van de grens door Gorlan.’

Maar Crowley was het daar niet mee eens. ‘De Zalmrivier is niet zo breed en stroomt veel sneller. En die loopt meer naar het westen, bij Redmont in de buurt. Dus die zouden wij niet tegen moeten komen, tenzij wij echt de weg kwijt zijn.’

‘Nou, jij was toch onze kaartlezer?’ zei Halt pesterig.

Crowley keek hem aan alsof hij door die opmerking gekwetst was. ‘Ik ben misschien geen kampioen kaartlezen, en mijn richtinggevoel is ook niet je van het. Maar twintig of dertig kilometer uit koers, dat gebeurt me niet vaak.’

‘Ha! Niet vaak, dat betekent dus soms wel,’ besloot Halt.

Maar Crowley liet zich niet van de wijs brengen. ‘Maar nu

niet. Heus, de Zalmrivier is veel smaller en de stroming is veel sterker en sneller.’

Halt gaf het op. ‘Als je gelijk hebt, wat doen we dan met die kennis?’

Crowley ging verzitten en voelde weer een straal koud water onder zijn mantel glijden. Halt had wel gelijk, dacht hij. Het was heel vervelend om hier zo in die kletsnatte mantel te zitten, maar toch hield die lap stof de meeste regen tegen, en hij hield ook een beetje lichaamswarmte vast, hoe vochtig hij ook was.

‘Nou, wat ik wou zeggen is dat als we niet meer in Gorlan zijn, dan zouden we misschien een herberg in een dorp op kunnen zoeken om een paar nachten bij te komen. En te drogen...’

‘Jij denkt dus dat Morgarath zich laat tegenhouden door de grens tussen twee lenen?’ vroeg Halt.

Crowley stak zijn onderlip naar voren. ‘Morgarath zelf misschien niet, maar als hij een paar van zijn mensen achter ons aan gestuurd heeft – en dat weten we niet zeker, maar het is niet onwaarschijnlijk – dan zouden die best kunnen besluiten om rechtsomkeert te maken zodra ze bij de grens van Gorlan aangekomen waren. Zeker in dit hondenweer. Dat vinden zij net zo ellendig als wij, neem ik aan.’

‘Daar zou je gelijk in kunnen hebben,’ antwoordde Halt. ‘En aangenomen dat we Gorlan uit zijn – denk je aan een specifiek dorp?’

Crowley knikte. Hij had eerder de kaart goed bestudeerd. ‘Er is een dorp dat Woolsey heet,’ zei hij, ‘Ik denk een kilometer of tien hiervandaan, niet ver van de hoofdweg. Het is groot genoeg voor een herberg of een kroeg. En als die er niet zijn, kunnen we altijd onderdak vragen aan een van de dorpingen.’

Halt zweeg terwijl hij de verschillende opties naliep. Tot Crowley zelf ineens met een ‘maar...’ kwam. ‘Maar we zouden dan wel geld moeten hebben,’ zei hij. ‘Meestal heb ik op patrouille een paar munten bij me die de mensen kunnen omruilen bij

de Grijze Jagers. Maar die kan ik nu natuurlijk niet gebruiken.'

Na de confrontatie met Morgarath en het daaropvolgende gevecht met zijn manschappen, hadden ze besloten dat Crowley voortaan beter niet meer te koop kon lopen met het feit dat hij een Grijze Jager was. Want Morgaraths mannen waren natuurlijk op zoek naar een Grijze Jager, en waarschijnlijk wist Morgarath niet dat hij, Crowley, niet meer alleen was en dat Halt zich bij hem aangesloten had. Daarom had Crowley zijn Grijze Jagersmantel verruild voor een eenvoudige donkergrijze wollen mantel. Die van Halt was groen. Daarmee vielen ze niet op en waren ze niet onmiddellijk herkenbaar, zoals met een Jagersmantel.

'Nou, ik heb wel écht geld bij me,' zei Halt, en Crowley keek hem opgelucht aan. 'Maar het is buitenlands geld, uit Hibernia. Ik vraag me af of een herbergier dat hier zal accepteren.'

'Is het echt goud?' vroeg Crowley, en toen Halt knikte ging hij verder: 'Nou, dan nemen ze het natuurlijk aan. Goud is goud.'

'Goed, laten we dan morgen maar naar dat Woolsey gaan,' zei Halt. 'Dan kunnen we tenminste onze kleren laten drogen, en de rest van onze spullen. En voor de paarden is het ook beter als ze een paar nachten in een droge stal kunnen staan.'

'Of... een week?' stelde Crowley optimistisch voor.

Halt keek hem onheilspellend aan door het regengordijn dat nu van de kap van zijn mantel viel. Crowley haalde snel bakzeil. 'Nou goed dan, een paar dagen is ook prima.'

'Laten we nu dan maar gaan slapen,' zei Halt, gapend.

Ze hadden een lange dag achter de rug en het idee dat ze morgen in een droog bed zouden liggen stond hem wel aan. Voorzichtig liet hij zich achterover zakken op zijn natte takkenbed en trok rillend de doorweekte mantel om zich heen, de kap strak om zijn hoofd. Een windvlaag tilde het zeil boven hun geïmproviseerde ledikanten op, en aan drie kanten gutste het water over de rand. Weer huiverde Halt.

‘Naar de hel met die kerels van Morgarath,’ mompelde Halt.
‘Morgenavond hebben we een laaiend haardvuur.’

‘En een hartige stoofschotel,’ klonk het ergens uit Crowleys mantel.

‘En een hartige stoofschotel,’ beaamde Halt.

HOOFDSTUK 2

Het was al laat in de namiddag toen ze eindelijk in Woolsey aankwamen. De plensbui had plaatsgemaakt voor een gestage motregen, maar droog was het niet.

Ze reden door de enige straat die het dorp rijk was, weggedoken in hun nog steeds natte mantels. De twee paarden sjokten onverstoorbaar door de vette modder die de straat bedekte. Hun hoeven maakten zuigende geluiden in de kleverige massa.

Crowley wees naar een gebouw, ongeveer halverwege de dorpsstraat. Het was het enige gebouw met een bovenverdieping, en een uithangbord met iets erop geschilderd zwaaide in de wind heen en weer. Hij tuurde naar de afbeelding. ‘De Gele Papegaai! Nou, dat klinkt alvast gezellig.’

‘Wat is er zo gezellig aan een papegaai?’ vroeg Halt.

Daar moest Crowley even over nadenken. Eigenlijk had hij er zomaar iets uit geflapt, zonder er bij na te denken, maar geen haar op zijn hoofd die eraan dacht dat te bekennen. ‘Uh...’ begon hij, ‘uhh... Nou, papegaaien zijn toch gezellige beesten? Altijd in voor een praatje, niet? Dan zeggen ze bijvoorbeeld “Lorre wil een hapje appel!” of “Wie is dan de liefste Lorre?”. En bovendien, met al die vrolijke kleuren fleuren ze elk huis enorm op, vind ik.’

‘Ik vind een stomme vogel die om de haverklap zeurt om een stuk fruit, of beweert dat hij de liefste vogel van de wereld is helemaal niet gezellig. Hij heeft trouwens geen idee wat hij zegt, of dacht jij van wel?’

‘Het beest weet in elk geval wat een appel is, en dat hij die lekker vindt,’ zei Crowley. ‘Als hij erom vraagt en een stukje krijgt, dan eet hij het met smaak op, of niet soms? Hij weet dus heel goed waar hij om vraagt en wat hij zegt.’

Halt hield zijn paard in tot het stilstond, draaide zich in zijn zadel om en keek zijn metgezel strak aan. Crowley trok aan zijn teugels en zijn paard bleef ook staan. ‘Ben jij eigenlijk altijd zo onuitstaanbaar opgewekt en vrolijk?’ vroeg Halt.

‘Uh... eigenlijk wel,’ antwoordde Crowley. En hij dacht: Trek jij altijd door de wereld met een gezicht alsof je azijn in je mond hebt? Alsof er een donderwolk boven je hoofd hangt? Hij was erg gesteld geraakt op Halt, al kenden ze elkaar pas kort. Maar een vrolijke Frans was de man uit Hibernia niet.

‘Wat zei je?’ vroeg Halt geprikkeld. Crowley beseftte dat hij die laatste zin niet had gedacht, maar half hardop uitgesproken had. Hij schudde snel zijn hoofd. Regendruppels vlogen in het rond.

‘Ik zei niets.’

Maar Halt keek hem priemend aan. En niet vriendelijk. ‘Je had het over een vrolijke Frans.’

Crowley haalde zijn schouders op. ‘Uh, o, nou... dat is een koosnaampje bij ons.’ Hij duwde zijn hakken in de buik van zijn paard om snel verder te rijden. *Klotsj, sjlurp, klotsj, sjlurp, klotsj, sjlurp* deden de hoeven.

Halt gaf zijn paard de sporen, en de hoeven van zijn rijdier sproeiden modder en water in het rond, terwijl het probeerde het andere paard in te halen. Halt was uit zijn humeur, dat beseftte hij zelf ook wel. Maar dat kwam vooral omdat ze al dagen gereisd hadden, met hun bogen zorgvuldig opgeborgen in hun leren foedralen, om de pezen te beschermen tegen het vocht.

Als hun bogen te nat werden, bleven ze niet op spanning en dan waren ze niet te gebruiken. En in onbekend terrein, zoals dit natte land, voelde Halt zich bijzonder onprettig als hij zijn